

# МОЕТО ВЕРУЮ Е: „НАПРЕД И САМО НАПРЕД!“

## ● Доайенът на българското застраховане Димитър Попов навърши 88 години

(Продължава от стр. 16)

Можех да бъда най-богатият сега, няма защо да се лъжем. В Англия имах четирима местни акционери, които бяха готови да се жертват за мен. Само да им бях казал...

- Сжелявате ли за нещо?

- Не. Имам си принципи, които не нарушавам.

- А какво е жизнено-то ви верую?

- То беше „Напред и само напред!“, но сега останах сам вкъщи и съм самотен, отчаян. Имам внучка, но тя живее на друго място. Имам и две правнучета. Сега като си отида вкъщи, се чудя какво да правя... Иначе за 67 години нямам нито един провал.

- Как се постига това?

- С умения и следене на обстановката. Човек трябва винаги да познава обстановката, не може да е като кон с капаци.

- С други думи, човек трябва да има широк поглед върху нещата?

- Да. Като отидеш в една страна, трябва да разбереш как мислят хората. Не може веднага да им налагаш нещо. Може постепенно да ги убеждаваш - с труда си, с отношенията си. Но така да отидеш и грубо да им наложиш нещо, не става.

Като взехме властта на 9.IX. и отидох на първите международни конгреси, видях хората как са облечени. От тогава досега не ходя без вратовръзка и костюм. И имах авторитет на този конгрес. Не можеш да отидеш на конгрес и да седиш там като мърльо.

- Значи човек трябва да е винаги на нивото на най-добрите?

- Защо трябва да бъдем на по-ниско ниво? В Норвегия имам много хубав спомен. Шведът беше председател на Международния съюз на застрахователите. Поръча от Троянския манастир специална ракия и ми подарих една бутилка. Конгресът се провеждаше на специален кораб, стигнахме чак до Фиордите. Като се върнахме, той ме покани вкъщи на гости. Интелигентно семейство, приятни хора с всичките му изисквания...

- Как се съвместява това с борбата срещу „загнилия капитализъм“?

- Те си имат други принципи. Защо трябва аз да им налагам моите идеи? Аз съм за свободното мислене на човека. Достатъчно е да не пречи на другите.

- Значи друг основен ваш принцип е да зачитате правото на останалите хора на свободен

избор?

- Да. Аз съм целувал ръка на английската кралица, но тук не бях казал за това.

- Разкажете подробно за този случай.

- Бях на международен конгрес на застрахователите в Лондон. Английската кралица тогава даде прием за делегатите на конгреса.

На входа стоеше един човек в специален костюм и ме попита как се казвам. Като му отговорих, обяви високо: „Мистър Попов от България в този момент влиза.“ Оттам ме заведоха на мястото, където трябваше да седна. Раздадоха ни и



указания какво можем да правим и какво не според кралския протокол. По едно време кралицата тръгна да обикаля гостите с чашата си, като задаваше еднотипни въпроси. Всички ѝ целуват ръка, аз не можех да не ѝ целуна. Но

тук не посмях да го кажа - ще рекат „Той целунал на кралицата ръката“.

### САМО ЕДНА ТИКВА ВЪРХУ РУИНИТЕ...

Когато дойдох в София след бомбандировките, тук нямаше нищо. Една тиква беше израснала върху руините на сградата на „Шести септември“ и „Граф Игнатиев“.

Чак до улицата се беше протегнала. Тогава работех като геофизик и канцеларията ни беше наблизо, на „Шести септември“. Идвах за материали тук, защото бях с кола. Този образ много силно се е запечатал в

съзнанието ми.

Впоследствие на мен се падна задачата да възстановя концертна зала „България“, която също беше разрушена от бомбандировките. Открихме я заедно с Вълко Червенков. Дори имаше кинопреглед за това.

### ШАРЕН СВЯТ

- Коя ви е любимата марка автомобили?

- Имам „Мерцедес“ от 1965 година и беше единствен на улицата тук. След това имах „Форд“, а после други коли, служебни също.

- А защо „Мерцедес“ и „Форд“, а не „Лада“ или „Волга“?

- „Мерцедес“-а го ку-

пих, след като ходих на конгресите. Оттам имах останала валута. С тези пари си купих „Мерцедес“ дизел, от „Кореком“. За 4500 долара го взех и го карах 20 години.

- Казахте, че сте обиколили 67 страни. Къде ви хареса най-много?

- В Африка.

- Кое ви хареса там?

- Разнообразието. Друг е животът при тях. В Европа е горе-долу като при нас. От европейските страни само в Андора не съм ходил.

- България на коя страна прилича най-много?

- На нищо не прилича.

В коя страна има 40 партии? Какво значи това?

Страници на ЙОАННА СТЕФАНОВА

**Човек обаче е не само това, което си спомня и което мисли за себе си и за света. Важно е и какви впечатления и спомени е оставил у другите. Затова нека сега дадем думата на тях.**

МАКСИМ СИРАКОВ, първи изпълнителен вицепрезидент на „Алианс България Холдинг“

## ВИНАГИ МЕ Е ВПЕЧАТЛЯВАЛ С РАБОТОСПОСОБНОСТТА И УПОРИТОСТТА СИ

С Димитър Попов се запознах покрай Асоциацията на българските застрахователи в началото на 90-те години, когато решавахме общите проблеми на застраховането. Тогава той беше един от застрахователите. Направи ми впечатление с комплексните си познания в областта на застраховането и финансите и с рационалните си предложения за подобряване на застрахователната среда.

Димитър Попов винаги ме е впечатлявал с работоспособността си, с упоритостта и активността си на тази възраст. Пожелавам му да бъде все така добър пример за другите, какъвто е бил досега.

РУМЕН ЯНЧЕВ, изпълнителен директор и председател на УС на ЗПАД „Булстрад“

## ЖЕЛЯЯ МУ ЗДРАВЕ И БОРБЕН МЛАДЕЖКИ ДУХ

Уважаеми г-н Попов, с огромно уважение Ви поздравявам по повод Вашата 88-а годишнина.

Приемете тези поздравления и от служителите на 46-годишната компания „Булстрад“. За нас Вие винаги ще бъдете човекът, свързан с историята на компанията, застраховането и управлението на Република България в сложни и трудни времена.

С пожелание за много здраве и борбен младежки дух!



ДОБРИН ГЕОРГИЕВ, дългогодишен застраховател

## БЕШЕ ЧОВЕК НА ДЕЛОТО И СПРАВЕДЛИВОСТТА

Уважавам Димитър Попов, защото беше човек на делото, на справедливостта и зачиташе тези, които си вършат работата. За 88-я му рожден ден му пожелавам да бъде жив и здрав и да се радва на живота. Нека знае, че хората, с които е основавал „Булстрад“, го уважават и обичат.

Най-голямото качество на Попов беше, че не контактуваше само с хора от своя ранг. Той приемаше и по-низшите служители на „Булстрад“ в кабинета си и разговаряше с тях. От тях черпеше знания и им помагаше.

Много интересна беше първата ми среща с Димитър Попов. Това беше през 1959 г., а аз работех в Централния кооперативен съюз (ЦКС). Току-що се бях върнал от няколко месеца престой в Париж при чичо ми, който беше емигрант там. Бях облечен малко в западен стил, защото се върнах през Мюнхен, където имах съученици от Американския колеж. Тогава ЦКС беше пред приключване на работата си. Считаше се, че кооперативното дело в България трябва да бъде ликвидирано и на всеки от нас му казаха да си търси работа. За последна среща с активна на ЦКС, на който ръководител беше Пеко Таков, решиха да направят една хубава екскурзия до Панагюрските колонии. Съпругата на Попов ми беше колежка. Тя беше партиен секретар на дирекция „Транспорт“ към ЦКС. Естествено, на тази екскурзия беше само партийният актив. Никога не съм бил партиен член, но понеже работех в профорганизацията на платена физкултурна работа, бях единственият безпартиен, поканен на тази среща. Тръгнахме за Панагюрските колонии в събота - ЦКС имаше прекрасна станция от няколко сгради в Панагюрище. През цялото време Попов е бил зад гърба ми на седалката в рейса, но аз тогава не го познавах. По време на пътуването разпях как съм прекарал в Париж. Естествено, той е подавал ухо и му е било интересно. Вечерта едни от най-изтъкнатите хора на ЦКС предложиха да направим едно каре на покер. Аз бях добър на тази игра и казах, че съм съгласен да играя. И започна една игра



около 3-4 часа, в която спечелих много пари. През цялото време Попов е бил зад гърба ми, възхищавал се е от това, което е гледал, и е чул това, което съм разправял за Париж.

След това жена му ме представи и разговаряхме с него. В понеделник сутринта телефонът ми в София звъни - Попов. Поиска да се видим. Отидох при него в ДЗИ. Той беше началник на отдел „Външно застраховане“. Каза ми, че има нужда от хора, които знаят добре английски. А аз бях завършил Американския колеж и няха никаква друга перспектива за работа. Затова се съгласих, въпреки че няха понятие от външно застраховане. След 2-3 дни обаче Попов пак ме извика и ме попита защо съм в София. Трябвало да съм изпратен в лагер или изобщо да съм ликвидиран от комунистическата власт, защото в досието ми пишело, че съм шеф на американското разузнаване на Балканския полуостров със седалище София. Отговорих, че ако съм шеф на американското разузнаване, нямаше да търся работа, а щях да съм по-богат от всички. Той обаче продължаваше да твърди, че го е видял черно на бяло в документите. И заяви, че ако се оправя, ще ме вземе на работа, но с тази характеристика не може.

Върнах се вкъщи и написах писмо до ЦК на партията. Обясних какво съм завършил, къде съм бил през войната и какви ордени съм получил. И попитах мога ли да имам сериозно място в българския обществен живот. Тогава бях на 34-35 години, със семейство и две малки деца. Нямаше към кого друго да се обърна. След седмица получих писмо от ЦК на БКП с едно изречение: „Другарю Георгиев, отговор ще получите от кадри на ДЗИ.“ И така отидох да си получа назначението.

Там ме посрещна Здравко Митовски, който тогава беше председател на ДЗИ - да ме види какъв съм, що съм. И ме назначиха в отдел „Ликвидации“ - да плащам щетите по всички видове застраховки, които сключва външното застраховане.